

At Dagsordenen skulde forøge den Strid, som det ærede Medlem ligesom alle vi Andre beklage, har været saa længe, er det mig for min Del ikke muligt at se. At vi ved denne Dagsorden støtte et Lovforslag, som har vort Bifald, at vi ved denne Dagsorden udtale, at vi slutte os til Lovforslaget, at vi finde det rigtigt, kan jeg ikke paa nogen Maade se, er nogen Pusten til Ilden i den Strid, der foreligger. Ganske vist er det blevet sagt, at Landsthinget vil binde sig til Lovens hele Indhold ved at vedtage denne Dagsorden, men det er saa, at ved overhovedet at fatte en Beslutning, binder man sig. Man kan ikke fatte en Beslutning og ikke udtale en Beslutning eller nogen Mening, uden at man til en vis Grad binder sig; men at vi paa den anden Side skulde binde os mere ved at vedtage denne Dagsorden, end ved f. Ex. som det andet Mindretal, Fremandsmindretallet, foreslaar, at vedtage Lovens Overgang til 3die Behandling, er det mig aldeles umuligt at se. Ved at vedtage Dagsordenen udtaler Landsthinget, at det anser den Plan, der er forelagt, for en forstandig og maadeholden Plan, en Plan, som det vil være rigtigt af os at støtte, naar den igjen kommer frem; denne Plan, som indeholder Kjøbenhavns Befæstning mod Land og Søfiden, vedkjender Landsthinget sig i dens store Træf som stemmende overens med Thingets Anskuelse om, hvad der behøves for Landets Forsvar. Mere udtaler denne Dagsorden ikke, og jeg skjønner ikke, at vi ved at vedtage den, blive bundne mere, end vi ville være bundne ved en hvilken som helst Afstemning, som vil foresalbe. Jeg kan derfor ikke Andet end atter anbefale det høie Thing at vedtage denne Dagsorden. Uagtet det er klart, at vi ved at vedtage den standse Sagens Forhandling, vil der, efter at den er vedtagen, ikke være nogensomhelst Tvivl nogetsteds i Nationen om, at Landsthinget for sit Vedkommende er rede til at gaa med til forstandige, vel overveiede Beslutninger til at fremme Landets Befæstningsvæsen og udvilde dets Sømagt.

Oxenbøll: Det er jo vanskeligt for Medlemmerne af en Repræsentation, som ikke ere sagkyndige, at danne sig selvstændig Mening med Hensyn til Spørgsmaal af det Omfang og den Betskaffenhed, som her foreligger. Jeg har, som alt Andet end Sagkyndig, hver Gang Befæstningsspørgsmaal eller lignende Spørgsmaal ere komne

frem her i Thinget, fulgt Regjeringen med Tillid til, at det, som blev foreslaaet, var det Rigtige, og det Samme har jeg gjort, og vil jeg gjøre ved det foreliggende Forslag; men naar jeg vil yttre nogle Ord angaaende den Maade hvorpaa, eller det Stadium, hvori Sagen nu er bragt, gjør jeg det, fordi jeg veed, at Afstemningen vil foregaa paa en Maade, hvor det kan have sin Interesse at klare sit Standpunkt, før man stemmer overfor et Spørgsmaal, saaledes som det nu er bragt frem her. Jeg kan nemlig ikke forstaa Dagsordenen og kan som Følge heraf ikke stemme for den. Jeg har læst Betænkningen med Opmærksomhed, og hvad ogsaa Forhandlingerne tilstrækkelig have viist, det er kun en uoverensstemmende Udtalelse mellem det større og mindre Antal Medlemmer i Udvalget, som har foranlediget denne store Strid, om jeg maa kalde det, der har faaet sit Udslag i denne Dagsorden. Jeg skal ikke komme nærmere ind paa Sagen, hvorledes jeg mener, at den kunde have været udjævnet. Jeg vil blot udtale, at jeg kan ikke se, at man paa nogen kraftigere Maade kan støtte Regjeringens Bestræbelser for Forsvarssagen, end ved at stemme for selve Forslagets Fremme. Jeg er i den Henseende aldeles enig med den ærede Landsthingsmand for 11te Kredts (Termansen), som talte før, og jeg forstaaer ikke, hvad der opnaas ved at vedtage en Dagsorden istedetfor at fremme Lovforslaget. En Dagsorden er et Middel, man i Reglen bruger, naar man vil skyde en Sag til Side. Fordi man ikke finder det betimeligt at lade en saadan Sag komme frem, skyder man den til Side med en motiveret Dagsorden. Men naar Alle ere enige om at fremme en Sag, kan jeg ikke være med til at skyde den til Side ved en Dagsorden, ihvorvel jeg fuldstændig er enig med Lovforslaget. Det er blevet sagt, at det ærede Symandsmindretal, vil jeg kalde det, ikke kunde gaa ind paa at vedtage Lovforslaget usorandret, fordi 4 Medlemmer paa et enkelt Punkt have givet en afsigende Motivering, en Motivering nemlig med Hensyn til Kjøbenhavns permanente Befæstning, som vi nu idag have hørt af den ærede Ordfører for dette Mindretal, er meget væsentlig reduceret, egentlig er reduceret til, at de Paagjældende, inden dette Arbejde fremmes, kunne pisse nogle nærmere Oplysninger. Den ærede Ordfører udtalte jo selv, at han ønskede permanente Befæstningsværker til Lands om Kjøbenhavn; men det er nu ikke det, som jeg vilde fremhæve, det blev sagt navnlig ogsaa af den høitærede Marineminister, at man